

Hồi 06

Thần Hỏa Luân Hồi

 iang Thanh cảm thấy thân hình lơ lững giữa từng không, như dật dờ ngoài biển cả, bốn bên gió dấy ào ào, càng xuống thân trí càng điên đảo quay cuồng...

Nhưng chàng cũng cố gắng quờ quạng hy vọng bầu vuu vào một vật gì để cho mình được sống sót, nhưng tứ bề vẫn toàn là không khí...

Nhướng mắt nhìn vào phía dưới thấy có một vùng ánh sáng đỏ ngời hắt lên.

Càng xuống sâu, nhìn càng tỏ rõ, thấy đó là một đám lửa đang cháy bập bùng theo hình lục giác. Cảnh tượng thật là huy hoàng ngoạn mục. Khi thấy thân hình của mình xuống gần sát đất, Giang Thanh thành linh quát to một tiếng cấn răng lộn mềo giữa từng không rồi nhún mình ngảy vọt trở lên.

Thật ngoài sự tưởng tượng của Giang Thanh, có lẽ nhờ hai huyết Nhiệm Đốc đã được đả thông nên thân hình của chàng nhóm lên chừng nửa trượng.

Ý niệm sinh tồn của loài người bùng dấy trong lòng của Giang Thanh, vì dùng sức quá độ nên chàng choáng váng mặt mày, rồi rơi phịch xuống trên đống lửa.

Ánh lửa sáng ngời vẫn bốc lên phừng phực, Giang

Thanh vẫn im lìm nằm mê man trong đó.

Lẽ ra thì Giang Thanh phải cháy ra thành tro bụi, nhưng lạ lùng thay một cảm giác thoải mái xâm chiếm tâm can chàng. Giang Thanh im lìm nằm rất lâu...rất lâu...

Bỗng nhiên trong đống lửa nổi lên những tiếng lách tách liên hồi, ánh lửa lần lần dịu lại, rồi cách không bao lâu nó tắt hẳn...

Ánh lửa tắt rồi mà trong vực bấy giờ lại sáng sủa vô cùng, vách đá tứ bề trắng trẻo, hào quang lóng lánh.

Giang Thanh, người con trai gian nan khôn khổ đó bây giờ nằm giữa đáy vực, hơi thở điều hòa, dường như đang ngủ một giấc ngon lành vậy.

Nhưng mà một việc kỳ quái lạ lùng lại xảy ra...

Thì ra những tia máu đỏ bám đầy mình Giang Thanh giờ đã bị ngọn lửa hồng đốt mất, toàn thân của chàng bây giờ trắng trẻo mịn màng.

Trên gương mặt trắng như ngọc của chàng, chỉ thấy một chiếc sống mũi dọc dừa vừa nổi bật lên giữa hai đường chân mày thanh tú. Phía dưới là một cái miệng với đôi môi hồng đỏ, thoáng hiện một nét cười tươi.

Đây là Giang Thanh sao?

Đây là Giang Thanh ! Con người xấu như ma trời, từng bị người đời phụ bạc mà ngày nay bỗng biến thành một chàng trai khôi ngô tuấn tú, diện mạo phi phàm.

Bỗng nhiên, Giang Thanh thở dài khẽ cựa mình mở mắt ra. Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chàng là bên

trên có một cái cửa động đen ngòm.

Giang Thanh lẩm bẩm :

*- Lạ lùng quá, đây là đâu, đám lửa ban nãy đâu rồi?
Mình còn sống hay sao? Đây là đời hay là mộng?*

Chàng sờ soạng véo vào bắp vế mình một cái thật mạnh.

Thình lình chàng nhẩy nhồm gào lên :

- Ủa ta còn sống...còn sống !

*Trong lòng chàng nổi lên một cơn vui mừng tột độ.
Nhiều câu hỏi lớn vồn trong tâm trí :*

- Tại sao lửa đốt ta không cháy?

*- Những vết thương của ta bây giờ cũng đã lành lặn
một cách đột ngột... sao vậy?*

*Chàng đảo mắt nhìn tứ phía, thấy bốn bên là vách đá
trắng ngời, tứ bề kín mít không một lối ra.*

*Không biết làm sao, chàng đành ngồi xếp bằng tĩnh
tọa để dưỡng thân.*

*Việc xảy ra càng làm cho chàng vừa kinh dị vừa vui
sướng, vì toàn thân huyết mạch lưu thông tuần hoàn một
cách trơn tru, ngoài sự tưởng tượng của chàng.*

*Tâm trạng của Giang Thanh bấy giờ thật là thanh
thoát. Người luyện thân mà đến mức Thần Du, Thái Hư,
Linh Đài, Không Minh, Tam Tọa, Tụ Đỉnh, Ngũ Khí,
Triều Nguyên thì cũng như vậy là cùng.*

*Trong lúc ấy, bên ngoài hắt vào một ít ánh sáng của
mặt trời, có lẽ một ngày mới lại bắt đầu.*

Thình lình chàng vội vàng mò ra sau lưng thì ra này giờ vì quá vui mừng nên quên hẳn những báu vật trong Tử Long Bí Huyệt. Bấy giờ xét lại thấy vẫn còn nguyên vẹn, trong lòng hết sức mừng rỡ.

Bất ngờ ánh mắt của Giang Thanh chạm vào bàn tay của mình, nhác thấy làn da của mình giờ đây bỗng nhiên trong như ngọc trắng như ngà...

Hết sức kinh dị, Giang Thanh tự hỏi :

- Ủa, đây là bàn tay của ta sao?

Rồi lại nhìn xuống ngực, xuống bụng của mình, chàng thấy dưới manh áo rách lộ ra một làn da trắng tinh như tuyết. Chàng thần thờ ngơ ngọi, hết sức kinh mang đưa tay sờ lên mặt mày thấy trơn tru bóng nhoáng...

Một dòng lệ từ từ ứa ra, có lẽ vì quá vui sướng vì việc xảy ra quá mức hy vọng của chàng. Quá mừng chàng bỗng đứng phắt dậy cất lên một tiếng cười dài thật bi hùng tráng lệ. Tiếng ngân vang vang đồng vọng, như rồng ngân biển Bắc, như phụng gáy đầu non.

Giang Thanh vừa dứt tiếng thì một dòng lệ nóng đã ứa ra trên mặt ngọc có lẽ vì sung sướng quá.

Lau xong ngấn lệ, Giang Thanh ngửa mặt nhìn cái cửa động đen ngòm ở phía trên, cách chỗ mình đứng chừng ba mươi trượng.

Có kinh nghiệm về lối nhảy cao, Giang Thanh tin chắc mình có thể vượt nổi, chàng vội vận khí bỗng cảm thấy thân hình nhẹ lâng lâng. Giang Thanh cả mừng,

rúng mình nhảy vọt lên một cái, nhanh như tên bắn.

Cái nhảy đó đã đưa Giang Thanh lên trên bảy trượng. Sau một tiếng hú dài bi tráng, chàng đưa mũi giày ra chỏi vào vách đá, rồi lại quát to một tiếng, nhấn mạnh một cái cho thân hình bay vọt lên phía trên một lần nữa...

Giang Thanh có biết đâu đó là phép Lăng Không Hư Độ trong võ lâm. Làm như vậy chừng bốn năm lần thì thân hình chàng đã trôi lên tới chỗ mõm đá mà Hồ Đồng đang đứng hôm trước.

Chàng đứng trên chiếc cầu đá cheo leo muôn bề gió lạnh, cảm thấy hết sức nguy hiểm.

Giang Thanh rảo mắt nhìn xem bốn phía, thấy đâu đó im lìm vắng ngắt, cảnh tượng thật điều hiu quạnh quẽ. Vì lúc này tinh thần sảng khoái, Giang Thanh nhìn sơ qua địa thế thấy bên kia dường như là con đường cũ mình rơi xuống khi xưa.

Cả mừng Giang Thanh tung mình bay xuống như một con chim đại bàng vỗ cánh giữa tầng không.

Đáp xuống đất rồi, Giang Thanh đi lần về phía trước.

Bỗng nhiên chàng rú lên một tiếng vui mừng, thì ra mối dây thòng chàng xuống, bây giờ đang nằm ở trước mắt...

Không dám chần chờ một phút giây nào nữa, Giang Thanh nắm lấy sợi dây phăng lên, phăng lên bằng một tốc độ kinh hồn.

Trong chớp mắt, cái thân hình thanh tao của Giang Thanh đã khuất dạng trong lớp sương mờ huyền ảo. Và cửa động Tuyết Duyên đã hiện ra trước mắt chàng.

Một cảm giác phấn khởi lạ lùng xâm chiếm tâm tư của Giang Thanh như một tên lãng tử trở về quê cũ, gặp lại miếng vườn xưa, ngôi nhà cũ của mình. Chàng hú vài tiếng rồi bay mình vào trong động.

Bấy giờ đôi mắt của Giang Thanh đã tinh tường lắm, nhác trông thấy trong tận cùng đáy động, nghĩa phụ của mình đang xếp bằng ngòai đấy.

Lão chợt hiểu Giang Thanh đã về đến, run rẩy đưa hai cánh tay gầy gò ra bá chặt lấy chàng.

Giang Thanh nước mắt như mưa, kêu lên :

- Nghĩa phụ !

Rồi phủ phục vào lòng của Tà Thần, nghẹn ngào nức nở.

Tà Thần ôm cứng lấy Giang Thanh, từng giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tóc chàng.

Lão run rẩy :

- Con ! Con có phải là Giang Thanh, ta đợi con lâu lắm rồi !

Giang Thanh nức nở trả lời :

- Giang Thanh bất hiếu đã trở về đây...

Lệ Vật Thần hỏi :

- Máy hôm nay con gặp những gì?

Giang Thanh vẫn nằm trong lòng của Tà Thần, thao

thao bất tuyệt kể lại từ đầu chí cuối.

Nghe xong, Tà Thần trầm ngâm rất lâu rồi mới nói :

- Ngọn lửa kỳ dị đó, chắc có lẽ là Luân Hồi Thần Hỏa... Trời ! Vì ta mà con phải lao đao lận đận...

Giang Thanh còn chưa trả lời, thì Lệ Vật Thần hậm hực nói :

- Có một ngày nào ta gặp lại mấy tên Trường Ly Nhất Diệu, Bạch Hồ, Âm Dương Song Phán gì đó, ta sẽ xé xác chúng ra làm trăm mảnh... Hừ ! Còn cái tên Kiềm Linh Tam My Hồ Đồng nữa, ta sẽ cho chúng nó chết một cách đau đớn.

Giang Thanh vội nói :

- Nghĩa phụ, hai món bảo vật trong Tử Long Bí Huyet con đã mang về đây cả...

Lệ Vật Thần nghe nói mừng rỡ :

- À ta quên... đưa đây xem !

Giang Thanh vội tháo chiếc bọc trên vai xuống, đưa chiếc hộp trắng tinh cho ông ta trước, rồi mới tháo đến gói có cất cái sừng của con chim khổng lồ trong huyet, rồi mở đến gói Kim Long.

Ồ thật là lạ quá ! Trải qua bao nhiêu ngày lận lộn, mà cặp rồng này đôi mắt vẫn sáng ngời và se sẽ động đây.

Lệ Vật Thần nghiêm trang đón lấy, rồi trịnh trọng nói với Giang Thanh :

- Cặp Kim Long Chi Tử này khi chưa trưởng thành

thì có thể tiêu trừ bá bệnh, làm cho con người khoẻ mạnh sống dai và da thịt trắng trẻo trở lại.

Đoạn ông ta cầm lấy cái hộp bạch ngọc lên mân mê một hồi rồi nói :

- Đúng rồi ! Cái hộp này trơn tru bóng loáng lại lóng lánh hào quang, cầm trên tay thì cảm thấy ấm áp vô cùng, một chiếc hộp này thôi cũng đã là trị giá vô ngần, con làm sao mà lấy được nó vậy?

Giang Thanh thông minh cái thế, vừa nghe đã biết bên trong còn nhiều điều bí ẩn, nên lớn tiếng đáp :

- Chắc có lẽ chiếc hộp này phải dùng bằng một phương pháp đặc biệt mới mở ra được, mà trong ấy chứa đựng một vật quý báu vô cùng. Nhưng nhìn xem chiếc hộp này bốn bề trơn tru bóng nhoáng, không một kẻ hở, thì làm sao mở ra?

Tà Thần cười nói :

- Trời cho của quý thì ắt phải có phép để mở ra. Con xem trên hộp này có phải có một lần đen nho nhỏ phải không?

Giang Thanh quắc mắt nhìn kỹ, quả thấy trên giữa hộp có một đường bằng đen thoảng qua như một sợi tóc. Giang Thanh bèn thưa lại cho Lê Vật Thần rõ.

Bỗng thấy Lê Vật Thần sắc mặt vô cùng nghiêm nghị, đưa móng tay để vào chỗ lần đen đó, ông điều công dưỡng khí rồi thét to một tiếng, rạch mạnh một đường trên lần đen.

Chiếc hộp ngọc thành linh mở ra, hào quang tỏa ra lóng lánh, làm cho trong động đột nhiên sáng sủa vô cùng, dường như vừa thắp một ngọn đèn lớn vậy.

Giang Thanh hết sức hãi hùng, nhướng mắt dòm vào đó, thấy chính giữa hộp có một món binh khí hình dáng quá quái lạ đang nằm ở trong đó. Món binh khí này chiều dài chừng bốn thước, hình dáng nom như một con rồng đang vươn mình bay tới, đầu day hướng về phía trước.

Món binh khí này xem chừng bén nhọn vô cùng, trong miệng rồng có một miếng thép thật mỏng, cặp mắt rồng thì nạm bằng hai viên ngọc quý, sau đuôi rồng có một cái cán điêu khắc thật là tinh vi sắc sảo, hình dáng như một lưỡi câu liềm thật bén...

Giang Thanh hai tay kính cẩn nâng lên dâng cho Lệ Vật Thân. Tà Thân cười nói :

- Con hãy cất lấy mà dùng, cha đã không thiết đến những món này nữa !

Nói rồi thò tay vào hộp cầm món binh khí đó lên mân mê một hồi, đoạn kinh hải thốt ra :

- Trời ơi ! Thật là vật quý, đây là một món bảo vật lưu truyền từ nghìn xưa để lại Kim Long Đoạt. Ông ta cầm lên tay múa thử.

Giang Thanh thấy càng múa chừng nào hào quang tỏa ra càng sáng chừng nấy. Con rồng ấy dường như ngo ngoe sống vậy.

Càng lạ lùng hơn nữa là từ trong miệng rồng phát ra

những tiếng kêu ô ô làm cho người ta nghe qua phải kinh khiếp.

Lệ Vật Thần trao Kim Long Đoạt cho Giang Thanh rồi nói :

- Món bảo vật này từ thượng cổ để lại cho Huỳnh Đế Hiền Viên chinh phạt kẻ thù. Sau một trận chiến kinh hồn, đối phương đại bại, trong lúc địch quân vừa tan rã thì thành linh bên cạnh xông ra một tên võ sĩ trong tay cầm thanh Kim Long Đoạt này xâm nhập vào trận của đối phương.

Người này đi đến đâu như cọp lạc vào bầy dê, đối phương tán loạn đến đó. Sau khi giết giặc xong rồi, viên võ sĩ mặc giáp trắng này đến lạy Huỳnh Đế rồi biến ra thành một đạo kim quang bay mất.

Kim Long Đoạt từ đấy không nghe ai nhắc đến.

Giang Thanh nghe xong câu chuyện, lấy làm thú vị. Lệ Vật Thần lại kể tiếp :

- Lẽ tự nhiên nói rằng người ấy hóa thành một đạo kim quang mà bay đi đó chẳng qua là lời truyền thuyết huyền hoặc theo lối thần thoại không đáng cho chúng ta tin. Ta nghĩ rằng hồi đó chắc có lẽ viên võ sĩ sử dụng cây Kim Long Đoạt này không ham phú quý vinh hoa, chỉ một lòng lo giúp ích cho nhân quần bá tánh mà thôi.

Giang Thanh chen vô nói :

- Thưa nghĩa phụ ! Viên võ sĩ đó thần oai lắm liệt như vậy không biết tên tuổi có lưu truyền hay không?

Tà Thần đáp :

- Sau này người ta thấy viên võ sĩ ấy có công bình Nam mà lại sử dụng món võ khí như hình rồng nên tặng cho biệt hiệu là Kim Long Võ Sĩ.

Giang Thanh nghe nói trong lòng lấy làm ngưỡng mộ. Hai người trò chuyện rất lâu. Giang Thanh mới nhắc nghĩa phụ dùng Kim Long Chi Tử để trị bệnh.

Chàng thúc hồi nhiều lần Tà Thần mới bằng lòng.

Ông ta bảo Giang Thanh đứng bên cạnh, rồi cầm hai con Kim Long trong hai bàn tay, sắc mặt ông ta phi thường trịnh trọng, giây lâu bèn nạt to một tiếng, thành linh há hốc mồm ra.

Thật là kỳ lạ, hai con tiểu Kim Long đồng phát ra những tiếng ngân nho nhỏ. Tiếng ngân này nghe trong và ấm, rồi bỗng nhiên hé miệng phun ra hai tia nước vào miệng Lê Vật Thần.

Tà Thần toàn thân run rẩy, mãi đến khi hai con rồng ngậm miệng rồi, ông ta mới thả nó xuống mặt đất.

Giang Thanh thấy hai con rồng nhỏ vùng vẫy trên mặt đất, những chiếc vẩy lông lánh của nó từ từ rớt ra từng mảnh. Trong chớp mắt, hai con rồng vàng đã trở thành hai con rắn mối tầm thường, thông thả bò ra ngoài Tuyệt Duyên Động.

Giang Thanh thật lấy làm lạ. Chàng không tưởng tượng đến việc xảy ra lạ lùng như vậy. Đến chừng quay đầu nhìn lại càng thêm sửng sốt, vì Tà Thần mồ hôi vã

ra như tắm, hơi thở hỗn hển. Một làn khói mỏng manh tỏa ra khắp châu thân, sắc mặt của ông ta dần dần hồng hào tươi tỉnh.

Giang Thanh không dám quấy rầy lảng lạng đứng một bên chờ sai khiến.

Trải qua một thời gian thật lâu, Tà Thần rên lên một tiếng nho nhỏ, rồi mở bừng hai mắt đưa hai tay ra sờ soạng. Rồi bỗng ông ta ngó thẳng vào Giang Thanh.

Giang Thanh càng thêm kinh hoàng vì lẽ đôi mắt trắng bệnh của ông ta khi xưa nay không còn nữa, thay vào đó là một đôi mắt long lanh sáng quắc.

Hai người đều mừng rỡ vô cùng, bỗng Tà Thần kêu lên :

- Giang Thanh con ơi...ta thấy đường rồi !

Ông ta bay mình tới ôm Giang Thanh vào lòng, bốn dòng nước mắt tuôn ra... Hai người đang nức nở, bỗng Tà Thần vịn vào vai của Giang Thanh lần bước tới, rõ ràng là ông ta đang thử coi chứng tê bại của mình có hết hay không?

Giang Thanh xốc nách ông ta chậm rãi đi từng bước một. Bỗng Giang Thanh lại phát giác một việc quái gở, bèn nói :

- Trời ! Tóc của nghĩa phụ sao đổi thành màu đen như mun?

Lệ Vật Thần không trả lời, mà níu Giang Thanh sát vào mình nhìn cho rõ mặt mày, ông ta cả cười nói :

- Ta thật không ngờ người là đứa đẹp trai như thế này !

Giang Thanh trả lời gấp rút :

- Đó là nhờ Luân Hồi Thần Hỏa nên mới biến dạng như vậy.

Lệ Vật Thần thành linh vung tay ra phía sau vỗ đánh bốp một tiếng vào vách đá. Một khoảng trống lại lộ ra.

Năm ngón tay của ông ta từ từ co vào, từ trong khoảng trống đó lập tức chui ra một cái gói màu vàng rơi vào tay ông ta.

Đó là ngọc Bí Huyết Lăng Không Nhích Vật. Ông ta thông thả vừa mở gói giấy ra lấy một miếng kiếng xinh xinh trao cho Giang Thanh nói :

- Con hãy nhìn vào đây thì biết rõ gương mặt của con. Có lẽ hồi nhỏ nuôi dưỡng không chu đáo cho nên mới ra nông nổi. Người đã từng kể rằng hồi nhỏ nhờ thầy Hoa Minh Viên lượm được trong bụi rậm, có lẽ vì gai góc trong bụi rậm đó cắt nhằm lên mặt, con mới xấu xí như vậy.

Giang Thanh ngấm bóng mình trong gương thấy đó là một chàng trai tao nhã, lòng mừng khắp khởi.

Chàng hỏi Tà Thần :

- Thưa nghĩa phụ ! Không biết Luân Hồi Thần Hỏa là vật chi mà có thể cải hồi con người được như vậy?

Tà Thần buông tiếng cả cười nói :

- Giống lửa kỳ dị này ngày xưa ta đã từng gặp một lần trong địa huyết ở Nam Hải Quần Đảo, tên gọi là Luân

Hồi Thần Hỏa. Giống lửa này không làm hại cho sinh vật, nhưng có thể làm cho con người ta tróc một lớp da. Hiệu năng của nó so với Thoát Cơ Độc Giao trong Tử Long Bí Huyết hay gấp bội phần.

Ông nói xong, lại ngắm Giang Thanh bằng một cặp mắt hân hoan.

Kể từ hôm ấy hai cha con Giang Thanh đồng cư trú trong động Tuyết Duyên.

Tà Thần đem hết tinh thần để truyền dạy võ công cho Giang Thanh, nhứt là những chiêu tuyệt hản thế có một sức mạnh mên mông bát ngát vô cùng vô tận : Như Lai Thần Chưởng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thắm thoát đã ba năm trời.

